

det kirkelige Udvalg af 1903 gav, er der efter min Mening kun faa, som har haft nogen synderlig Betydning for den kommende kirkelige Udvikling. Der er vedtaget Love, som fremmer den kirkelige Frihed i betydelig Grad — den højtærede Kirkeminister nævnte en af disse Love —, men jeg tillægger ikke det kirkelige Udvalg nogen som helst Del af Æren for, at disse Love er gennemførte. At de er blevet gennemført, var noget, som laa i Udviklingen, og det er Rigsdagen og den højtærede daværende Kultusminister, som har Æren derfor. Men hvis man tager alle disse gode Raad fra det kirkelige Udvalg af 1903 frem, vil man se, hvor lidt man i Grunden har haft Brug for i den kommende Tid; saa vil man se, at disse mange Bind med deres mange gode Raad i allerhøjeste Grad er en gold Ørken at gaa igennem. Da vi behandlede Lovforslaget om Bestyrelsen af Kirker, viste det sig, at Forholdet var ikke ordentlig undersøgt fra det kirkelige Udvalgs Side, skønt det havde stillet Forslag derom, og man kunde ganske sikkert finde flere Forhold, der viser det samme. Og bliver dette Udvalg, som den højtærede Kirkeminister mente, nedsat — jeg mener ogsaa, dette Forslag bliver til Lov, for den højtærede Minister og hans Partier har jo Flertal i begge Rigsdagens Ting —, tror jeg ikke, det faar nogen Betydning i Retning af Nytte, som ikke kunde være opnaaet paa anden og mindre omstændelig og mindre kostbar Maade. Derimod tror jeg, det kan gøre Skade for den kirkelige Udvikling i Fremtiden. Jeg tror, at det i bedste Tilfælde vil vise sig at være unyttigt.

Rasmus Rasmussen: Den sidste ærede Taler har paapeget, at det, som de raadgivende Institutioner, der har været nedsatte, har præsteret, har ikke været særlig frugtbringende for den kirkelige Udvikling. Det, vi fra vor Side er bange for i dette Forhold, er det Krav, som med saa stor Styrke har været rejst i vort Land, om, at der skulde skabes et kirkeligt Mæle, hvorigennem Kirken kunde komme til at gøre sin Indflydelse gældende i Modsætning til den Lovgivningsmagt, Rigsdagen udøver. Vi er bange for, at det kirkelige Udvalg, som her er foreslaaet, skal blive et Grundlag, hvorpaa der kan bygges en saadan Institution, som kunde blive det, man kalder et Mæle for Kirken. Derimod mener vi, at de 70 Aar, hvor Lovgivningsmagten har ligget helt og ubeskaaren hos Rigsdagen, viser, at den altid har haft Forstaaelse af, hvad den

danske Kirke kræver for at kunne leve et sundt og godt Liv. Naar vi tager saa bestemt Afstand fra dette Lovforslag, er det ikke, som den højtærede Kirkeminister vil give det Udseende af, fordi vi er bange for at faa Raad, men fordi vi er bange for at faa skabt en Institution i vort Land, som kunde komme til at øve en Indflydelse, der kunde blive generende for det frie Kirkelivs Udvikling i den danske Folkekirke.

Kirkeministeren (J. C. Christensen):

Jeg formaar selvfølgelig ikke at drive Skrækken ud af det ærede Medlem. Naar han er bange og vedblivende erklærer at være bange, saa faar han Lov til at være det. Men et Faktum er det, at ingen tænker paa at berøve Lovgivningsmagten det allermindste Gran af dens Indflydelse. Lovgivningsmagten — derom er vi alle enige — skal beholde den Ret, den har, og ingen tænker paa at overdrage Lovgivningsmyndighed eller endogsaa Veto-Berettigelse til nogen som helst anden Forsamling. At det ærede Medlem desuagtet er forskrækket, bliver hans Sag.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Dahl: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises till et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning

vedtoges dette Forslag.

Formanden: Dagsordenen er hermed udtømt.

Det næste Møde afholdes i Dag Kl. 4,15 med følgende Dagsorden:

1) *Eventuelt: Anden Behandling af:*

Forslag til Lov om de sønderjyske Landsdeles Repræsentation i Rigsdagen m. v.

2) *Eventuelt: Anden Behandling af:*

Forslag til Lov om Erhvervelse af dansk Indfødsret i Anledning af de sønderjyske Landsdeles Indlemmelse i Danmark.